

Editorials

L'opinió del diari s'expressa només als editorials.
Els articles exposen postures personals.

Sant Jordi contra la intolerància

La festa de Sant Jordi es prepara per a la carrera de la declaració de Patrimoni Immaterial de la Humanitat per la Unesco. El consens institucional que es va exhibir divendres passat augura un èxit gairebé segur. Els valors que omplen els carrers durant aquesta diada avui són més necessaris que mai. «Els llibres i les idees són les millors armes contra la intolerància i la ignorància», va sentenciar el president nord-americà Lyndon B. Johnson en un memorable discurs el febrer del 1964. Unes armes imprescindibles en aquests temps en què el fanatisme terrorista i els populismes polítics ens arrossegueu cap a la intolerància, que és el primer pas cap a la violència i la destrucció. Sant Jordi coincideix aquest any amb moltes coses, entre altres amb unes eleccions crucials per a Europa com són les franceses, on juguem una batalla crucial en aquesta guerra. També ho fa en un moment clau en què cor-

rem el risc que la tensió política es tradueixi en tensió social en un marc de vulneracions de l'alei que ens allunyem dels ideals d'aquest dia. En aquest context, EL PERIÓDICO vol una vegada més reivindicar els llibres com a antídoto contra qualsevol forma d'intolerància, tant en l'edició especial del diari d'avui com en la del llibre *Relats curts d'un llarg viatge* que hem impulsat juntament amb Save the Children.

Sant Jordi coincideix també aquest any amb un diumenge, circumstància que no es

Els llibres són la millor arma contra el fanatisme terrorista i el populisme polític que amenacen la convivència

donava des del 2011, quan, a més a més, va ser el dia de Pasqua, en plena Setmana Santa. Aquell any la jornada va registrar els balanços menys positius, però com ja ha declarat el president del Gremi de Llibreters, la festivitat té «tanta potència» que fins i tot pot superar un «contratemp» com aquest del calendari. El cert és que la diada s'ha estès al llarg del cap de setmana i, una vegada més, l'entusiasme popular segurament superarà les expectatives creades entre els editors i els llibreters ja que aquesta és una festa nascuda precisament de l'apoderament de la gent.

De qualsevol manera –i amb el factor afegit d'un decisiu Madrid-Barça, que també influirà en el desenvolupament de la diada–, la festa de Sant Jordi continuarà sent una celebració cívica de primer ordre, encara que aquest any molts la visquin en uns escenaris que no són els habituals. L'èxit està més que assegurat.

El PSC, al laberint de les primàries

Pedro Sánchez va recollir ahir un remarcable èxit de participació a l'acte de presentació de la seva precandidatura a les primàries del PSOE celebrat a Fabra i Coats, un dels temples simbòlics del colauisme. El PSC es manté en la seva aposta per la neutralitat en aquest procés, com havia fet tradicionalment, excepte quan la malaguanyada Carme Chacón va disputar la secretaria general a Rubalcaba. El 2014, els militants catalans van optar majoritàriament per Eduar-

do Madina, que en aquesta ocasió recolza Susana Díaz.

Catalunya es presenta, per a la major part dels analistes, com un territori clau en la pugna entre la línia del socialisme andalús i l'enderrocado Pedro Sánchez. I tot indica que, a priori, la balança es pot inclinar per l'anterior líder del PSOE al qual el socialisme català es va mantenir fidel en bloc en la seva pugna contra l'abstenció en la investidura de Rajoy que finalment els diputats catalans no van recolzar. Una actitud que va

significar ràpidament un moderat augment de les seves expectatives a les enquestes i que el temps i la cadena de casos de corrupció del PP no fan si no avalar.

La prudència davant una hipotètica victòria de Díaz obliga aquests dies molts dirigents del PSC a una neutralitat una mica impostada que els pot acabar passant factura en les seves ja ressentides dinàmiques internes. Es pot entendre fins a cert punt, però el tacticisme té sempre el límit de la pèrdua de la pròpia personalitat.

Animus iocandi

Ferreres

Noms propis

Eduardo Zaplana
Exministre de Treball

Després de molt temps en segon pla, el seu nom ara surt a la llum pública relacionat amb Ignacio González, l'expresident madrileny empresonat per presumptes delictes financers, i amb qui s'hauria associat en operacions de blanqueig de capitals. **► Pàg. 28**

Raquel J. Palacio
Esriptora i il·lustradora

La seva novel·la *Wonder*, el protagonista de la qual és un nen amb una greu malformació facial, ha donat visibilitat als afectats per estranyes anomalies i es fa servir en col·legis i instituts per sensibilitzar sobre les malalties estranyes que deformen la cara de les víctimes. **► Pàg. 40**

Albert Ramos
Tennista

Després de batre el número u mundial, Andy Murray, ahir es va desfer del francès Pouille i es va ficar a la final del torneig de Montecarlo, on es trobarà amb Nadal. El mataroní ha firmat la millor setmana de la seva carrera esportiva. **► Pàg. 72**

Ilie Nastase
Exjugador de tennis

La seva conducta antiesportiva com a capità de l'equip femení romanès li va valer l'expulsió a l'eliminatòria contra la Gran Bretanya. A més, serà investigat per suposats comentaris racistes sobre l'embaràs de Serena Williams. **► Pàg. 95**

Marisa Jara
Model

Explica al seu llibre *La talla o la vida* el calvari que va patir per lluitar contra la bulímia, a la qual finalment va vèncer. Ara vol que la seva experiència serveixi d'ajuda per a totes les noies que no se senten bé amb el seu cos. **► Pàg. 96**

eF Coses de la vida

SOCIETAT

«És genial que 'Wonder' sigui un llibre 'antibullying'»

R. J. PALACIO Escriptora i il·lustradora

RICARD FADRIQUE

MARÍA JESÚS IBÁÑEZ
BARCELONA

Les botigues encara no han aixecat les persianes i Raquel Jaramillo Palacio, més coneguda com a R. J. Palacio (Nova York, 1963), ja està passejant per la rambla de Catalunya de Barcelona. No és la primera vegada que visita la ciutat, però aquest sí que és el seu primer Sant Jordi. «Em sembla una festa molt bonica, amb aquesta tradició dels llibres i les roses», diu en un espanyol amb un dolç accent colombià. Palacio és la mare literària d'August Pullman, el protagonista de *Wonder*, una novel·la que ha venut cinc milions d'exemplars a tot el món. Després de tres seqüeles centrades en tres personatges secundaris, l'autora anuncia que no descarta preparar «una o dues històries més».

Publicada a Espanya el 2012 (per La Campana, en català, i Nube de Tinta, en castellà), el relat d'aquest nen afectat per una greu malformació facial s'ha convertit també, gràcies al boca-orella que han impulsat milers d'adolescents, en una referència educativa. Moltes escoles el fan servir per tractar l'assetjament escolar amb els seus alumnes.

—¿Wonder està pensat per ser un material pedagògic?

—Això no m'ho vaig imaginar mai, la veritat. Però ha passat i em sembla genial. Als EUA està fins i tot entre les lectures curriculars. Els professors l'utilitzen per plantejar als seus alumnes debats sobre valors humans i socials o per tractar, per exemple, temes com el *bullying*. Crec que és un llibre que, tot i parlar de sentiments, no és melodramàtic, sinó que hi ha cert sentit de l'humor. I al ser una narració que transcorre des de diferents perspectives, permet analitzar diferents rols.

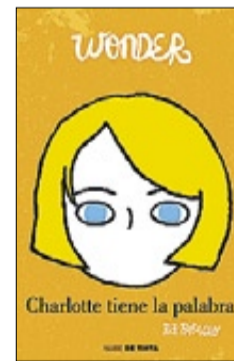
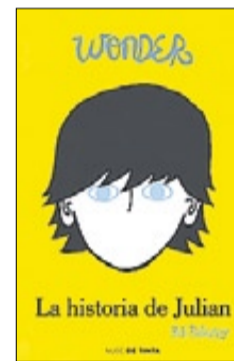
—¿Què la va portar a escriure'l?

—L'origen va ser un episodi que vaig viure fa vuit o nou anys a Nova York. Estava esperant davant d'una gelateria que el meu fill gran, el Caleb, que llavors devia tenir uns 11 anys, sortís amb uns batuts, quan una nena amb una greu malformació craniofacial va venir a seure al costat meu i del meu fill petit, el Joseph. Vaig pensar dintre meu que probablement quan el Joseph, que només tenia tres anys, la veïés es posaria a plorar, així que vaig decidir aixecar-me discretament per evitar aquella situació i que la nena sentís ferits els seus sentiments. No ho vaig aconseguir. El Caleb va sortir de la gelateria i li vaig dir que es posés en marxa, però li van caure els batuts. Mentre el Joseph, com jo havia sospitat, es posava a plorar perquè havia vist la nena. Aleshores, vaig sentir dir a la mare d'aquella nena: 'Crec que ha arribat el moment de marxar' i em vaig sentir fatal. Per voler protegir el meu fill havia fet mal a aquella família... Aquella mateixa nit vaig començar a escriure *Wonder*.

—¿Va tenir ocasió de veure aquella

«Crec que cada jove ha trobat en la història de l'August un personatge amb qui identificar-se»

«Arran de la victòria de Trump, vaig parlar amb la meva família de venir a viure aquí, a Barcelona. Al final no ho farem»

GRAN BARCELONA ▶ Llocs carismàtics de la ciutat obren per Sant Jordi → P. 50

DISTRICTES ▶ Els llibres de cuina, una opció de regal per a la diada → P. 56

mare més endavant?

–Vaig tornar uns quants cops a la gèlateria, però mai els vaig localitzar. He pensat que aquell moment que per a mi va ser tan greu, potser per a ella no ho va ser tant, que no va ser un fet rellevant, perquè potser ja s'havia vist en aquella situació altres cops.

–Parlant de mares... ¿Per què va decidir que la de l'August, el seu protagonista, fos brasilera?

–Vaig voler que fos una mare llatina, com jo i com la meua pròpia mare, que era colombiana. Tenim una manera molt particular de criar, d'educar i de protegir els nostres fills. És una forma de maternitat que, almenys als Estats Units, ens distingeix. Crec que la mare de l'August s'assembla a mi i que l'avia té alguna cosa de la meua mare.

–¿Coneixia la malaltia abans d'escriure sobre ella?

–iNo en sabia absolutament res! Vaig començar a escriure el llibre a partir del punt de vista de l'August i, si s'hi fixa, mentre és ell qui parla, gairebé no apareixen detalls sobre la seva cara. Perquè ell ho veu com una cosa normal. És la Via, la germana del protagonista, la que explica al lector com és realment el nen. Va ser llavors quan em vaig posar a escriure aquesta part, quan vaig investigar sobre la síndrome de Treacher Collins.

–Vostè llavors no era escriptora...

–Cert. Jo treballava com a il·lustradora i dissenyadora gràfica. Escribia per a mi mateixa, petits relats.

–Hi ha hagut una gran resposta dels adolescents. ¿Què creu que han vist a Wonder?

–Per descomptat, aquest no és un llibre de vampirs, ni sobre jocs de la fam o mons paral·lels, que és el que els agrada als nois d'aquestes edats. Però jo crec que, d'una manera o d'una altra, cada jove lector s'ha vist identificat en algun dels personatges. Com que és un llibre que parla sobre les relacions entre les persones, sobre l'amistat i la vida a l'institut, però sempre des d'un punt de vista amable, crec que l'han sentit com una història propera a ells.

–I ara ja es prepara la pel·lícula. ¿La preocupa que es trenqui la màgia de Wonder?

–Sí, em preocupa, però estic satisfeta amb el que he anat veient del film. El nen protagonista, Jakob Tremblay, ha sabut ficar-se en el paper i crec que no decebrà.

–Com a autora d'un llibre que parla de la tolerància, del respecte mutu... ¿com va rebre la victòria de Trump?

–¿Li confesso una cosa? Quan ho vam saber, la meua família i jo vam arribar a parlar de traslladar-nos a viure aquí, a Barcelona. Però després, més fredament, vam analitzar el que va passar i vam veure que ens hem de quedar allà per lluitar per les nostres idees i perquè no s'imposin les seves, que no són les de la majoria. ≡

Nens que se saben diferents

La història de 'Wonder' ha donat visibilitat als afectats per anomalies com la fissura facial i la síndrome de Treacher Collins ≡ El llibre s'utilitza a les escoles per sensibilitzar sobre elles

M. J. I.
BARCELONA

Les explicacions, quan una família sap que tindrà un fill amb una malformació, «comencen abans que els biberons i els bolquers». En el moment en què la mare coneix, per l'ecografia prenatal, que el nadó ve amb problemes «s'acumulen les preguntes, les inquietuds, els dubtes... I quan aquest fill de somriure tridimensional neix, el fet d'haver d'estar sempre donant explicacions als altres consumeix una energia enorme», relata Marta Olivella. Amb tot, «el pitjor no és quan la gent pregunta. El pitjor és quan aquesta gent no pregunta, però sí que mira, i tu veus que al teu fill això li fa mal, perquè se sap diferent», afegeix.

La Marta parla per experiència perquè és mare d'una nena que va néixer amb una fissura facial. Es va passar anys donant explicacions, informant i educant tots aquells que preguntaven. «Arriba un moment, sobretot quan entren a l'institut, que la quantitat de gent a qui s'ha d'educar sobre la malaltia de la teua filla és tan gran que resulta massa per a una sola família», prossegueix la presidenta de la també Associació de Fissurats de Catalunya. «Per això Wonder ha sigut tan important», manifesta.

Personatges reals

«A mi el llibre em va canviar la vida», confessa Aina Serra, que va llegir la novel·la de R. J. Palacio «al començar a l'institut, just igual que l'August, el protagonista». «Fins llavors havia llegit les típiques històries que llegeix la gent de la meua edat, tipus Crepuscle, en què tots els personatges són molt guapos», explica la jove, que ara ja fa tercer d'ESO. «Però a Wonder es parlava de personatges reals, de gent amb la qual et podies identificar», remarca l'adolescent, davant el somriure

▶▶ La Laura i la Zaira, dues nenes amb la síndrome de Treacher Collins, i la Idoya miren exemplars de 'Wonder'.

«A mi el llibre em va canviar la vida», afirma una alumna d'ESO afectada de fissura facial

«'Wonder' va fer que molts es possessin en la meua pell», diu el Marcel, que pateix Treacher Collins

complice de l'autora, que aquest cap de setmana visita Barcelona per primera vegada des que el 2012 es va publicar el llibre a Espanya.

Eva Puga, de 38 anys, té la síndrome de Treacher Collins (la mateixa que en la ficció pateix August Pullman, el nen de Wonder), i entre altres activitats es dedica a visitar instituts de secundària per explicar en què consisteix aquesta malaltia tan desconeguda. «Aquest dilluns faré una xerrada de tres hores en un institut de Girona a alumnes de quart d'ESO», detalla. També la seva filla Laura està afectada per aquesta malaltia, que es transmet per via genètica.

L'únic que no comparteix amb el llibre de R. J. Palacio, diu l'Eva, és que «la figura de la mare del protagonis-

ta sigui tan sobreprotectora». «Jo no em comporto així amb la meua filla, ni els meus pares tampoc ho van fer amb mi. A mi em van animar a fer una vida normal, em van portar a escoles normals i vaig haver d'aprendre a seguir endavant», explica aquesta membre de l'associació que agrupa les persones que pateixen la síndrome.

També el Marcel va a un institut convencional a Vilanova i la Geltrú, on viu. Fa primer d'ESO i aquest any, després de passar per l'experiència d'haver de fer nous amics, va proposar als seus professors que un dia a classe parlessin sobre la síndrome de Treacher Collins. «Wonder ha servit perquè molts es possessin en la meua pell», afirma amb un ampli somriure. ≡

FINANÇAMENT PER:

- ACCEPTACIÓ D'HERÈNCIES
- SOLUCIÓ D'INCIDÈNCIES
- SITUACIONS PRE-CONCURSALS
- EMBARGAMENTS

TQ EUROCREDIT
La primera financera familiar que suma

Telèfon: 972 48 72 22
www.tqueurocredit.com

Sexe és vida

PROBLEMES D'ERECCIÓ?
EJACULACIÓ PRECOÇ?

BOSTON MEDICAL GROUP

902 907 681 | WWW.BOSTON.ES